

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН ПЯСЪЧНИТЕ КРАЛЕ

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2009

chitanka.info

Саймън Крес живееше сам в просторно имение сред безводни скалисти хълмове на петдесетина километра от града. Ето защо, когато го извикаха спешно по работа, нямаше съседи, на които да повери своите питомци. С ястреба мършояд това не беше проблем, той обитаваше занемарената камбанария и обикновено сам се грижеше за прехраната си. Влечуна Крес просто изпъди навън да си търси плячка — малкото чудовище можеше да се тъпче с охлюви, птици и скална тения. Но аквариумът, обитаван от истински земни пирани, представляваше сериозно затруднение. В края на краищата Крес се принуди да хвърли вътре няколко едри къса сурово месо. Пираните можеха да се задоволят една с друга, ако се забави твърде много. И преди го бяха правили. За негово забавление.

За нещастие, този път го задържаха много повече, отколкото бе предполагал, и когато най-сетне се върна, всички рибки бяха мъртви. Също и ястребът мършояд — влечунът се бе покатерил на камбанарията и го беше изял. Саймън Крес беше бесен.

На следващия ден отлетя със скутера си до Асгард, от който го деляха едва двеста километра. Асгард беше най-големият град на Балдур и се славеше с най-стария и най-обширен космопорт на планетата. Крес обичаше да се фука пред приятелите си с редки твари, едновременно скъпи и забавни, и Асгард бе тъкмо мястото, където можеше да си ги набави.

Този път обаче извади лош късмет. „Ксеногаленик“ бе затворил врати, т’Етеран, продавачът на домашни любимци, се опита да му пробута още един лешояден ястреб, а в „Странни води“ нямаха нищо по-екзотично от пирани, фосфоресциращи акули и паякосепии. Крес бе имал всичко това — сега искаше нещо ново.

Залез-слънце го завари да крачи по булевард „Рейнбоу“ в търсене на място, което не бе посещавал досега. Тук, в непосредствена близост до космодрума, магазините пращяха от вносна стока. Витрините на търговските центрове сияеха в ярки светлини, а зад прозорците редки и необичайно скъпи чуждоземни предмети мамеха окото върху плюшени възглавнички пред черни перденца, които придаваха допълнителна загадъчност на интериора. Между тях бяха сергиите за джунджурии — тесни мръсни малки тезгяси, отрупани с всякакви вехтории. Крес опита късмета си и в двата вида магазини, но отново не остана доволен.

И тогава стигна до един магазин, който изглеждаше по-различен. Беше съвсем близо до космопорта. Крес не го бе посещавал досега. Магазинчето се помещаваше в неголяма едноетажна сграда, натикана между еуфоричен бар и храм-бордей на Тайното сестринство. В тази част на булеварда осветлението бе съвсем мъждиво. Но в самия вид на магазина имаше нещо необичайно. Нещо, което го накара да спре.

Витрините бяха изпълнени с мъгла, ту бледочервена, ту сива, но съвсем истинска, на моменти дори окъпана в златисто сияние. Мъглата се движеше, люлееше се и се спускаше на талази. Крес успя да зърне някакви предмети на витрината — машини, произведения на изкуството и други, които не можа да познае, — но нямаше възможност да ги огледа по-добре. Мъглата непрестанно ги скриваше, показваше ту един, ту друг предмет, след което бързо забулваше всички. Това несъмнено бе много интригуващо.

Докато гледаше, в мъглата започнаха да се оформят букви. Цели думи, една по една. Крес се наведе и зачете:

УО. И. ШЕЙД. ВНОСИТЕЛИ. ПРОИЗВЕДЕНИЯ.
НА. ИЗКУСТВОТО. ЧУЖДИ. ФОРМИ. НА. ЖИВОТ.
ВСЯКАКВИ. СТОКИ.

Надписът изчезна. Крес забеляза нещо да помръдва зад завесата от мъгла. Това и изразът „чужди форми на живот“ му бяха достатъчни. Той се загърна с наметалото и влезе в магазина.

Отначало се смути. Помещението беше много по-просторно, отколкото можеше да се предположи отвън, по сравнително скромната фасада. Беше мъждиво осветено, тихо. Таванът представляваше звездно небе, украсено със спираловидна мъглявина, много тъмен и съвсем като истински небосвод, красива изработка. Щандовете светеха слабо, но достатъчно, за да озарят изложените върху тях стоки. Подът не се виждаше от гъст слой мъгла. На места тя достигаше до колене и се завихряше леко около краката му, докато вървеше.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Жената сякаш се бе надигнала от мъглата. Висока, изпита и бледа, облечена в практичен сив комбинезон и с нахлупена над челото

малка черна шапчица.

— Вие ли сте „Уо и Шейд“? — попита Крес. — Или само продавате?

— Джейла Уо на вашите услуги — отвърна тя. — Шейд не се среща с клиентелата. Не вземаме продавачки.

— Магазинът ви е доста голям — продължи Крес. — Странно, че не бях чувал досега за вас.

— Защото от съвсем скоро отворихме магазин на Балдур — обясни тя. — Но имаме филиали на много други светове. Какво бихте искали да купите? Произведение на изкуството? Изглеждате ми като ценител. Разполагаме с няколко чудесни кристални скулптурки от Нор Т'алуш.

— Не — поклати глава Саймън Крес. — Имам всички кристални скулптури, които ме интересуват. Дойдох да потърся домашен любимец.

— Жив?

— За предпочитане.

— Чужд?

— Разбира се.

— Имам мимикрион. От планетата Селия. Много умна малка майmunка. Не само ще се научи да говори, но скоро ще започне да имитира гласа ви, интонацията, дори изражението ви.

— Сладко — рече Крес. — Но банално. Не търся това, Уо. Искам нещо екзотично. Непознато. Не искам да е сладко. Мразя сладките животинки. В момента притежавам влечун. Внесен чак от Гото, на доста солена цена. От време на време го храня с малките на други животни. Ето това наричам „сладко“. Ясно ли се изразих?

Уо му се усмихна загадъчно и попита:

— Някога имали ли сте животно, което да ви боготвори?

Крес се засмя.

— О, случвало ми се е, от време на време. Но не търся обожание, Уо. Само забавление.

— Опасявам се, че не ме разбрахте — продължи тя със същата странна усмивка. — Имах пред вид боготворене в буквалния смисъл.

— За какво говорите?

— Мисля, че имам точно нещо за вас — рече тя. — Последвайте ме.

Поведе Крес покрай светещите щандове и по забулен в мъгла коридор, озарен от изкуствена звездна светлина. През стена от мъгла двамата се озоваха в друга част на магазина и спряха пред голяма пластмасова кутия. „Аквариум“, помисли Крес.

Уо го подкани да се доближи. Той се наведе към стената и си даде сметка, че греши. Не беше аквариум, а терариум. На дъното имаше нещо като миниатюрна пустиня, не повече от два квадратни метра. Бледа, слабо аленееща от отразената светлина. Малки скали — базалт, кварц и гранит. Във всеки ъгъл на терариума се издигаше по един замък.

Крес премигна учудено и се вгледа, след което се поправи. Замъците бяха три. От четвъртия бяха останали само полузаличени неравни руини. Другите три имаха грубовата форма, но бяха съвсем здрави, изработени от камък и пясък. По бойниците им и по малките открити галерии щъкаха миниатюрни същества. Крес притисна лице към стената.

— Насекоми?

— Не — отвърна Уо. — Много по-сложна форма на живот. А също и доста интелигентна. Много по-умни са от вашия влечун например. Наричат се пясъчни крале.

— Насекоми — повтори натъртено Крес и се отдръпна от терариума. — Не ме интересува колко са сложни. — Той се навъси. — И не се опитвайте да ме прикотквате с тези приказки за разумни животинки. Вашите питомци са твърде малки, за да разполагат с нещо повече от рудиментирали мозъчета.

— Те имат колективен ум — обясни Уо. — Като пчелите в кошера. Само че в този случай е замък. В действителност тук съжителстват три отделни организма. Четвъртият умря. Виждате къде се намираше замъкът му.

Крес надзърна отново в терариума.

— Колективен ум, а? Интересно. — Намръщи се отново. — И все пак това е само един добре организиран термитник. Търсех нещо по-добро.

— Те водят войни.

— Войни? Хъммм. — Крес надзърна отново.

— Обърнете внимание на окраската — обясни Уо. И посочи животинките около най-близкия замък. Едно от тях се бе покатерило

на стената. Крес се наведе над него. Все още му приличаше на досадно насекомо. Не по-голямо от човешки нокът, с шест крачета и шест мънички очички от всички страни на тялото. Дребни, но страховити наглед челюсти, които потракваха забележимо. Две закривени антени непрестанно се местеха над главата му. Антените, челюстите, очите и крачетата бяха лъскавочерни, но преобладаващият цвят бе яркооранжевото на нагръдната му броня.

— Това е насекомо — повтори Крес.

— И все пак не е — настоя спокойно Уо. — Когато порасте, се освобождава от външната си броня. Ако порасте. Кое то няма да се случи в терариум с подобни размери. — Улови Крес за лакътя и го отведе при следващия замък. — Погледнете окраската тук.

Той присви очи. Тези пясъчни крале бяха различни. Имаха яркочервени брони, а очичките, антените и челюстите им бяха жълтеникави. Крес погледна към третия замък. Неговите обитатели бяха снежнобели, с червени крайници.

— Хъммм — изсумтя той.

— И както казах, те воюват — продължи Уо. — Дори сключват примирия и съюзи. Тъкмо един такъв съюз разруши четвъртия замък в този терариум. Черните ставаха прекалено многобройни и затова останалите се съюзиха, за да ги унищожат.

Крес все още изглеждаше разколебан.

— Интересно, без съмнение. Но насекомите също воюват.

— Насекомите не умеят да боготворят — посочи Уо.

— Моля?

Уо се усмихна и посочи замъка. Крес погледна нататък. На стената на най-високата кула бе издялано лице. Той го позна. Беше лицето на Джейла Уо.

— Но как...?

— Проектирах холограма на лицето си в терариума и я оставих там няколко дена. Лице на божество, виждате ли? Аз ги храня, винаги съм край тях. Пясъчните крале притежават рудиментирани псионични сетива. Зачатък на телепатия. Те ме усещат и изразяват обожанието си към мен, като използват лицето ми за украса на своите сгради. Погледнете, има ме на всички замъци.

Така беше.

На близкия замък лицето на Джейла Уо бе тъжно и миролюбиво и наистина много приличаше на нейното. Крес се зачуди на това необяснимо умение.

— Как го правят?

— Предните им крачета могат да се свиват като ръце. Дори притежават някакво подобие на пръстчета, миниатюрни гъвкави издатъци. Освен това си сътрудничат отлично — както в изкуството, така и в боя. Не забравяйте, че притежават колективен ум.

— Разкажете ми още — подкани я Крес.

Уо се засмя.

— В замъка живеее търбухът. Аз я нарекох така. Това е само шега, защото онова нещо едновременно е майка и стомах. Женска, голяма колкото юмука ви, неподвижна. Всъщност названието пясъчни крале не е съвсем точно. Подвижните единици са селяни и воители, но истинският господар е кралицата. Но и тази аналогия не отговаря докрай на истината. Погледнат като цяло, всеки от замъците е отделно хермафродитно същество.

— С какво се хранят?

— Подвижните ядат пап — полусмляна храна, складирана в замъка. Получават я от търбуха, след като тя я обработва няколко дни. Стомасите им не търпят нищо друго, ето защо, когато търбухът умре, те загиват. А търбухът... той се храни с всичко. Няма да имате никакви разходи. Останките от вечерята ще свършат чудесна работа.

— Жива храна? — попита Крес.

Уо сви рамене.

— Всеки търбух яде подвижните от другите замъци.

— Заинтригуван съм — призна той. — Да не бяха само толкова дребни.

— Вашите ще са по-едри. Тези са малки, защото е малък терариумът. Изглежда, нагласяват ръста си спрямо пространството, което обитават. Ако ги преместя в по-голям терариум, ще започнат да растат.

— Хъммммм. Моят аквариум за пирани е два пъти по-голям от този и е празен. Ако се почисти и се напълни с пясък...

— „Уо и Шейд“ с радост ще се погрижат за настаняването. За нас ще е удоволствие.

— Разбира се — кимна Крес. — Но искам четири напълно съхранени замъка.

— Естествено — отвърна Уо.

След което започна пазарлъкът.

След три дни Джейла Уо пристигна в имението на Саймън Крес. Носеше упоените пясъчни крале и водеше няколко работници, които да помогнат за настаняването им. Работниците се оказаха чуждоземци, от раса, която Крес не познаваше — ниски набити двукраки създания с четири ръце и изпъкнали многофасетни очи. Кожата им беше твърда и суха, нагъната на рогови образувания, които приличаха на перки или на струпеи от непозната болест. Но бяха силни и работеха сърцато. Уо ги командваше на някакъв мелодичен език.

Всичко приключи за ден. Работниците преместиха аквариума на пираните в центъра на просторната всекидневна, подредиха около него възглавници, от които Крес да се любува на това, което става вътре, почистиха го и го напълниха две трети с пясък и камъни. След това инсталираха специална осветителна система, която едновременно осигуряваше мъждивото червено сияние, предпочитано от пясъчните крале, и можеше да проектира вътре холографско изображение. Най-отгоре наместиха тежък пластмасов похлупак с вграден механизъм за хранене.

— Така ще можете да храните своите пясъчни крале, без да го повдигате — обясни Уо. — Не бива да допускате нито един от тях да избяга.

Похлупакът освен това разполагаше с уред за климатичен контрол, за да кондензира необходимото количество влага от въздуха.

— Вътре трябва да е сухо, но не прекалено — продължаваше обясненията Уо.

Накрая един от четириръките работници се прехвърли в терариума и изкопа дупки в ъглите. Друг му подаде спящите търбуси, като ги изваждаше внимателно от криогенните транспортни ракли. На външен вид не изглеждаха нищо особено. Крес ги определи на покрити с петна късове сурово полуразвалено месо.

Чуждоземецът ги зарови, по един във всеки ъгъл. След това поставиха похлупака и се приготвиха да си вървят.

— Топлината скоро ще пробуди търбусите от летаргия — обясни Уо. — След седмица първите пясъчни крале ще се покажат на повърхността. Постарайте се да им осигурите достатъчно храна. Ще се нуждаят от цялата си сила, докато се установят. Предполагам, че след около три седмици ще започнат да строят замъците.

— А моето лице? Кога ще го изрисуват?

— Включете холограмата след месец — посъветва го тя. — И бъдете търпелив. Ако имате някакви въпроси, обадете ми се. „Уо и Шейд“ са на вашите услуги. — Поклони се и си тръгна.

Крес се върна при терариума и запали ароматна пръчица. Пустинята беше спокойна и безжизнена. Той затропа нетърпеливо с пръсти по капака ѝ се намръщи.

На четвъртия ден му се стори, че различава някакво движение под пясъците.

На петия видя първия подвижен — самотен бял.

На шестия ден преброи десетина — бели, червени и черни. Оранжевите бяха най-мързеливи. Той пусна в хранилката полуизгнили останки от ядене. Пясъчните крале ги надушиха, заприпкаха към тях и се заеха да ги влачат към своите ъгли. Всяка цветна група бе добре организирана. Не се биеха. Крес бе малко разочарован, но реши да им даде още време.

Оранжевите се появиха на осмия ден. Дотогава другите пясъчни крале вече трупаха малки камъчета и строяха укрепления. Все още не воюваха. В момента бяха на половината на ръста на тези, които бе видял в „Уо и Шейд“, но Крес виждаше, че растат доста бързо.

Замъците започнаха да набират височина към средата на втората седмица. Организирани батальони подвижни влачеха едри парчета пясък и гранит към своите ъгли, където други подвижни изтикваха пясък на нужните места с челюсти и пипала. Крес бе купил увеличителни очила, за да може да ги наблюдава по-добре по време на работа. Обикаляше дебелите пластмасови стени и се стараше да не пропусне нищо. Всичко това бе наистина невероятно. Замъците изглеждаха малко по-опростени, отколкото би искал, но му хрумна една идея как да поправи това. На следващия ден смеси огризките с

малко обсидиан и късчета цветно стъкло. Само след часове те бяха вградени в стените на замъците.

Пръв бе завършен черният замък, следван от белия и червения. Оранжевите, както обичайно, бяха последни. Крес започна да се храни във всекидневната, за да може да наблюдава всичко. Очакваше до часове да избухне първата война.

Но остана разочарован. Дните се нижеха, замъците растяха и ставаха все по-величествени. Крес рядко се отдалечаваше от терариума, освен по неотложни нужди или за да отговори на някое важно повикване. Но пясъчните крале не воюваха. Той започна да се безпокои.

Накрая просто спря да ги храни.

Два дни след като огризките от масата престанаха да се сипят от небето над пустинята, четири черни екземпляра заобиколиха един оранжев и го издърпаха към техния търбух. Отначало го осакатиха, като му откъснаха челюстите, антените и крайниците, а след това го пренесоха през сенчестата централна порта на миниатюрния си замък. Повече не се показва. След час близо четирийсет оранжеви подвижни прекосиха в бърз марш пясъчното поле и атакуваха ъгъла на черните. Последните имаха числено надмощие, след като още черни наизлязоха от дълбините. Когато битката приключи, всички нападатели бяха избити. Мъртвите и умиращите бяха отнесени за храна на търбуха.

Разведрен от случилото се, Крес се поздравя за гениалността си.

Когато на следващия ден постави храна в терариума, за разпределението ѝ избухна бой между три от страните. Окончателните победители бяха белите.

Оттук нататък войните следваха една след друга.

Месец след деня, когато Джейла Уо му бе доставила пясъчните крале, Крес включи холограмния проектор и лицето му се материализира в терариума. Въртеше се бавно около основата си и погледът му попадеше на равни интервали върху всеки от четирите замъка. Крес реши, че изображението е доста точно — притежаваше дяволитата му усмивка, подчертано широката уста и налетите бузи. Сините му очи блестяха, сивата му коса бе сресана грижливо на една страна, веждите му бяха тънки и аристократични.

Малко след това пясъчните крале се захванаха за работа. Крес ги хранеше изобилно през цялото време, докато в небето сияеше неговият лик. За известно време войните бяха прекратени. Всички усилия бяха насочени към новото божество.

Скоро лицето му се появи върху стените на замъците.

В началото и четирите изображения приличаха на неговата холограма, но с напредване на работата Крес започна да забелязва известни различия в техниката и изпълнението. Червените бяха най-изобретателни — използваха малки късчета слюда, за да пресъздадат посивелите му коси. Белият идол изглеждаше по-млад и закачлив, докато лицето, което ваеха черните — макар и почти същото в отделни линии, — му се струваше помъдряло и благородно. Оранжевите, както винаги, бяха последни и най-небрежни. Войните не бяха протекли добре за тях и замъкът им беше доста жалък в сравнение с другите. Лицето, което бяха изрисували, беше грубо, почти схематично подобие и изглежда, възнамеряваха да го оставят така. Когато окончателно преустановиха работа над него, Крес им се ядоса, но нямаше какво да направи.

След като всички пясъчни крале довършиха своите „богове“, той изключи холограмата и реши, че е време за едно малко празненство. Смяташе да впечатли приятелите си. Дори би могъл да организира пред тях една война. Затананика си доволно и се зае да съставя списък на гостите.

Забавата имаше невероятен успех.

Крес покани трийсет души: неколцина от най-близките си приятели, които споделяха интересите му, няколко бивши любовници и малка групичка конкуренти в работата и обществения живот, които не можеха да си позволят лукса да не се отзоват на поканата му. Той знаеше, че някои от тях ще почувстват отвращение, дори страх от пясъчните крале. Всъщност дори разчиташе на това. Саймън Крес смяташе забавите си за провал, ако поне един от гостите не си тръгне ядосан или погнусен.

Хрумна му да добави в списъка и Джейла Уо.

— Доведете и Шейд ако искате — добави той, малко изненадан, че тя се съгласи веднага.

— За съжаление Шейд, няма да може да присъства — отвърна Джейла Уо. — Той не се занимава със социални функции. Затова пък аз

самата нямам търпение да видя как се справят пясъчните крале.

Крес поръча разкошна вечеря. Когато разговорите най-сетне взеха да утихват и повечето гости да оглупяват от виното и ароматните пръчици, той ги изненада, като лично събра огризките в един голям супник.

— Елате, всички — покани ги. — Искам да ви запозная с новите си галеници. — Взе супника и ги въведе във всекидневната.

Пясъчните крале напълно оправдаха очакванията му. Беше ги държал два дена гладни и вече бяха настървени за бой. Докато гостите заобикаляха терариума и си слагаха увеличителните очила, които Крес предвидливо им бе осигурил, пясъчните крале се хвърлиха в свирепа битка за огризките. След като битката свърши, той преброй шейсетина мъртви екземпляра. Наскоро сключилите съюз червени и бели излязоха победители в сражението.

— Крес, ти ме отвращаваш — заяви Кат м'Лейн. Беше живяла с него близо две години, време, през което лигавата ѝ сантименталност едва не го доведе до лудост. — Каква глупачка съм, че дойдох. Смятах, че си се променил, че искаш да ми се извиниш. — Тя така и не можа да му прости, че неговият влечун бе изял сладкото малко кученце, към което бе силно привързана. — Саймън, *никога* повече не ме кани тук. — И изхвърча навън, следвана от любовника си и от хоров смях.

Останалите гости се надпреварваха с въпросите.

Откъде се е сдобил с пясъчните крале? — искаха да знаят. „От магазина на Уо и Шейд, които са вносителите“ — обясни той с любезно кимване към Джейла Уо, която през цялата вечер не бе промълвила нито дума.

Защо стените им се красят от неговия лик? „Защото аз съм източник на всички хубави неща за тях. Всъщност и без това го знаете“. Думите му предизвикаха нов изблик на смях.

Ще се сражават ли пак? „Разбира се, но не тази вечер. Не се тревожете. Ще има и други забави“.

Джад Ракис, ксенолог аматьор, започна да говори за други социални насекоми и войните, които водят.

— Тези пясъчни крале може да ви се струват изумителни, но не са нищо необичайно. Трябва да прочетете някоя книга за битките на земните термити.

— Пясъчните крале не са насекоми — обади се Джейла Уо, но Джад вече бе тръгнал към изхода и никой не й обърна внимание. Крес й се усмихна и сви рамене.

Малада Блейн предложи следващия път, когато се съберат, да организират залагане и всички се съгласиха. Избухна оживена дискусия за правилата, която продължи близо час. Накрая гостите започнаха да се разотиват.

Последна си тръгна Джейла Уо.

— И така — рече й Крес, когато останаха сами, — изглежда, моите пясъчни крале направиха фурор.

— Справиха се отлично — съгласи се Уо. — А и вече са по-едри от моите.

— Да. С изключение на оранжевите.

— Забелязах — рече Уо. — Струва ми се, че са по-малобройни и замъкът им е доста паянтов.

— Е, все някой трябва да загуби — въздъхна Крес. — Оранжевите се появиха последни и изостанаха със строежа. Затова сега плащат цената.

— Извинете за въпроса ми, но дали храните достатъчно своите пясъчни крале?

Крес повдигна рамене.

— От време на време ги подлагам на диета. Това ги настървява.

Тя се намръщи.

— Не бива да ги оставяте да гладуват. Нека воюват, когато те решат и по свои причини. Това е в природата им и ще станете свидетел на изтънчени и сложни конфликти. Постоянната война, подклаждана от глад, е неестетична и води до деградация.

Саймън Крес се навъси.

— Намирате се в моята къща, Уо, и тук аз решавам какво води до деградация. Хранех пясъчните крале съгласно вашите указания и това не предизвика никакви битки.

— Трябва да проявите търпение.

— Не — прекъсна я Крес. — Аз съм техният господар, техният бог, аз съм всичко за тях. Защо да се съобразявам с прищевките им? Очаквах повече от тях, но те ме разочароваха. Ето защо внесох промяна.

— Разбирам — рече Уо. — Ще обсъдя въпроса с Шейд.

— Не е нито негова грижа, нито ваша — тросна се Крес.

— Е, щом е така, ще ви пожелаая лека нощ — произнесе Уо с нескрито недоволство. Но докато си обличаше палтото, спря и го изгледа неодобрително. — Погледнете лицата, Саймън Крес — рече тя и в гласа ѝ се долови предупреждение. — Погледнете своите изображения.

След като Уо си тръгна, той озадачен се върна при терариума и огледа замъците. Ликът му си беше там. И все пак... Той нахлузи очилата. Дори с тях не беше лесно да забележи разликата. Но му се стори, че изражението на лицата леко се е променило, че усмивката му е някак изкривена, за да изглежда зла. Едва доловима промяна, ако въобще имаше промяна. Крес махна с ръка и реши повече да не кани Джейла Уо на забавите.

През следващите няколко месеца Крес и десетина от любимците му се събираха всяка седмица, за да се любуват на представлението, което бяха кръстили „военни игри“. Сега, след като първоначалното му увлечение по пясъчните крале бе поотминало, Крес прекарваше по-малко време около терариума и отделяше повече за социален живот и работа, но въпреки това му беше приятно да следи войните в приятелска компания. За да поддържа бойния дух, се стараеше неговите питомци да живеят на ръба на глада. Последното имаше тежки последици за оранжевите, които бързо се топяха, и Крес започна да се чуди дали търбухът им не е умрял. Но останалите се справяха добре.

Понякога нощем, когато не можеше да заспи, Крес отваряше бутилка вино и се настаняваше в сумрачната всекидневна, където единственият източник на светлина бе червеното сияние над пустинята. Пиеше и гледаше с часове, съвсем сам. Почти винаги ставаше свидетел на някое сражение, а когато не се случваше нищо, можеше лесно да разбуни духовете, като пусне няколко трохи.

Започнаха да залагат на ежеседмичните сражения, както бе предложила Малада Блейн. Крес спечели солидна сума, като заложи на белите, превърнали се в най-многобройната и могъща колония на терариума и с най-величествен замък. Веднъж отмести похлупака и пусна храната в близост до замъка на белите, вместо на централното

бойно поле, както бе досега, и другите трябваше да атакуват белите в крепостта им, за да получат пая си. Опитаха се. Белите се оказаха ненадминати в защита. Крес спечели сто стандарта от Джад Ракис.

Всъщност Ракис губеше почти всички залози. Претендираше, че познавал добре обичаите и начина на живот на пясъчните крале, че ги бил изучавал след първата забава, но все нямаше късмет, когато се стигаше до залаганията. Крес подозираше, че твърденията на Джад са пустословно самохвалство. В миг на мимолетно любопитство Крес също потърси в библиотеката информация за пясъчните крале — интересуваше се от кой свят са домашните му любимци. Но не откри и думичка за тях. Помисли си да се свърже с Уо и да я попита, но го налегнаха други грижи и забрави.

Накрая, след като загубите му за последния месец надхвърлиха хиляда стандарта, Джад Ракис пристигна за поредната военна игра с малка кутия под мишница. Вътре имаше същество подобно на паяк, но с фина златиста козина.

— Пясъчен паяк — заяви Ракис. — От Катадей. Купих го днес следобед от т'Етеран — продавача на домашни любимци. Обикновено им махат торбичките с отрова, но при този са непокътнати. Ще играеш ли, Саймън? Искам да си върна парите. Залагам хиляда стандарта на пясъчния паяк срещу твоите животинки.

Крес огледа паяка в неговия миниатюрен затвор. Пясъчните крале бяха пораснали — но въпреки това щяха да са джуджета пред него. Той беше отровен, а те не. Затова пък бяха много повече. Освен това напоследък безкрайните им войни бяха започнали да му омръзват. Не би имал нищо против известно разнообразие.

— Съгласен — каза Крес. — Джад, ти си глупак. Моите храбри войници ще се нахвърлят върху него и ще го задушат с броя си.

— Глупакът си ти, Саймън — отвърна Ракис и се засмя. — Катадейският пясъчен паяк се храни с къртици, обитаващи дупките и цепнатините на скалите. Ще видиш как ще влезе в твоите замъци и ще изяде търбусите там.

Крес се озъби сред всеобщия смях. Не знаеше за последното.

— Добре, да започваме — рече той малко подразнено и си напълни чашата.

Паякът бе твърде голям, за да го натикат през отвора на хранилката. Двама от гостите помогнаха на Ракис да отмести

похлупака встрани и Малада Блейн му подаде кутията. Той изтърси паяка вътре. Златистото чудовище се приземи меко върху една миниатюрна дюна точно пред червения замък и се заоглежда объркано, помръдваше челюсти и тропаше заплашително с крачета.

— Хайде — подкани го Ракис. Всички се бяха струпали около терариума. Крес нахлузи очилата. Ако щеше да изгуби хиляда кредита, държеше поне да се наслади отблизо на представлението.

Пясъчните крале веднага забелязаха натрапника. В замъците се възцари необичайно затишие. Малките алени подвижни стояха като замръзнали, вперили очички в него.

Паякът се насочи към сводестия вход на замъка. Гостите на Саймън следяха възбудено всяка негова стъпка.

Изведнъж настъпи бурно раздвижване. Най-близките червени войници се строиха в две клиновидни формации и се втурнаха през пясъка към паяка. Още войници наизлязоха от замъка и се подредиха в три редици, за да охраняват входа към подземие, където живееше търбухът. Откъм дюните дотичаха пратени на разузнаване съгледвачи, за да се включат в сражението.

Битката започна.

Атакуващите пясъчни крале заляха паяка като вълна. Впиха челюсти в краката и корема му и увиснаха там. Други червени се изкатериха по тях на гърба му. Хапеха и късаха. Един се добра до околото и го изтръгна с жълтеникавите си пипалца. Крес се усмихна и посочи с пръст.

Но бяха толкова малки и нямаха никаква отрова, а паякът не спираше. Краката му разхвърляха пясъчните крале настрани. Влажната му челюст се затваряше върху телцата им и ги оставаше натрошени и потръпващи. Вече десетина червени се въргаляха мъртви. А паякът продължаваше да настъпва. Крачеше право към тройната редица пред вратите на замъка. Червените воители сгъстиха редове и се хвърлиха върху него в отчаяна атака. Групичка пясъчни крале бе успяла да откъсне един от краката на паяка. Защитниците скачаха върху противника право от кулите на замъка, затрупваха го в подвижна маса.

Въпреки това паякът допълзя до входа към подземие и изчезна. Дждад Ракис мъчително си пое дъх. Беше пребледнял.

— Невероятно — каза някой.

Малада Блейн се изсмя гърлено.

— Виж — обади се Иди Норедиан и дръпна Крес за ръкава.

Толкова бяха погълнати от битката в този ъгъл, че не бяха забелязали какво става в другите места на терариума. Но сега, когато пред замъка на червените се бе възцарило затишие, а пясъкът бе осеян с трупове на мъртви подвижни, видяха.

Три армии се бяха строили пред червения замък. Стояха съвсем неподвижно, в идеални прави редици, редове пясъчни крале, оранжеви, бели и черни. Очакваха да видят какво ще се покаже от дълбините.

Лицето на Саймън Крес се разкриви в усмивка.

— Санитарен кордон — промърмори той. — Джад, погледни към останалите замъци.

Ракис вдигна глава и изруга. Работни отряди подвижни барикадираха вратите с пясък и камъчета. Ако по някакъв начин паякът оцелееше, щеше да му е доста трудно да проникне зад стените.

— Трябваше да взема четири паяка — изръмжа Джад Ракис. — И въпреки това спечелих. Моят паяк е в дупката и сега пирува с проклетия търбух.

Крес не отговори. Чакаше. В сянката на отвора се забележа някакво движение.

Изведнъж през портата започнаха да излизат червени. Качиха се по стените и започнаха да поправят нанесените от паяка щети. Останалите армии се разпръснаха и заотстъпваха към своите ъгли.

— Джад — рече Саймън Крес, — мисля, че бъркаш кой кого е изял.

На следващата седмица Ракис донесе четири сребристи змии. Пясъчните крале се справиха с тях без видимо усилие.

После опита с голяма черна птица. Тя погълна почти една трета от белите воители и докато блъскаше и пърхаше с криле, почти разруши замъка им, но в края на краищата се измори, а пясъчните крале я атакуваха настървено всеки път, когато кацнеше.

След това дойде кутия с насекоми, бръмбари-броненосци, които на пръв поглед дори наподобяваха пясъчните крале. Съюзена армия от оранжеви и черни разби редиците им, раздели ги и ги изстреби до крак.

Ракис започна да подписва полици.

Някъде по това време Крес се срещна отново с Кат м'Лейн — една вечер, докато похапваше в любимия си ресторант в Асгард. Спря за кратко при масата ѝ и ѝ разказа за военните игри, след което я покани да се присъедини към тях. Тя се изчерви, но после се овладя и отново придоби обичайното ледено изражение.

— Все някой трябва да те спре, Саймън. Чини ми се, че ще съм аз.

Той повдигна рамене, наслади се на прекрасното ядене и съвсем забрави заплахата ѝ.

До следващата седмица, когато в дома му пристигна дребна набита жена и му показа полицейската си гривна.

— Получихме оплакване — рече тя. — Крес, вярно ли е, че държите в дома си контейнер с опасни насекоми?

— Не са насекоми — отвърна ядосано той. — Елате, ще ви ги покажа.

Но когато видя пясъчните крале, жената поклати глава.

— Няма да стане така. Какво знаете за тези същества? Имате ли представа от кой свят са дошли? Получили ли са одобрение от бюрото по екология? Вие самият разполагате ли с разрешение да ги притежавате? В оплакването се казва, че те са месоядни и вероятно опасни. Освен това там пише, че са полуразумни. Откъде се сдобихте с тях всъщност?

— От „Уо и Шейд“ — отвърна Крес.

— Никога не съм чувала за тях — заяви жената. — Вероятно са ги вкарали контрабандно, с ясното съзнание, че нашите еколози ще имат възражения. Не, Крес, няма да се получи. Смятам да конфискувам този контейнер и да поискам да бъде унищожен. А вие ще трябва да заплатите солидна глоба.

Крес ѝ предложи сто стандарта, за да забрави за него и за пясъчните крале.

Тя се усмихна през зъби.

— Ето че ще трябва да добавя към обвиненията срещу вас и опит за подкупване.

Омекна едва когато сумата достигна две хиляди, но каза:

— Но няма да е лесно, предупреждавам ви. Трябва да се направят корекции в няколко доклада и да се изтрие част от информацията. А и получаването на разрешение от еколозите ще

отнеме доста време. Да не говорим за жената, която се е оплакала. Ами ако се обади отново?

— Оставете я на мен — отвърна Крес. — Аз ще имам грижата.

Отдели няколко часа, за да обмисли проблема. Вечерта позвъни на две-три места.

Първият разговор бе с т'Етеран.

— Искам да купя куче — каза му той. — Кутре.

Търговецът се облеци от екрана.

— Кутре? Саймън, това е толкова нетипично за теб. Защо не наминеш насам? Мисля, че разполагам с нещо подходящо.

— Имам някои изисквания по отношение на кутрето — продължи Крес. — Води си бележки. Ще ти опиша точно как трябва да изглежда.

Вторият разговор беше с Иди Норедиан.

— Иди — рече той, — ще те помоля да прескочиш тази вечер при мен. Вземи и холографската камера. Намислил съм да запиша една битка. Искам да направя подарък на скъп приятел.

След като приключиха със записа, Саймън Крес остана до късно. Изстрада една нова драма в своя сенсориум, направи си лека вечеря, изпуши няколко развеселяващи пръчици и отвори бутилка вино. След като се почувства осезаемо ощастливен, се прехвърли във всекидневната е чаша вино в ръка.

Светлината беше изключена. Червеното сияние на терариума придаваше на сенките зловещ отънък. Той се доближи до своето царство, заинтригуван да провери как се справят черните с възстановяването на замъка. Кутрето го бе разрушило почти до основи.

Възстановяването вървеше добре. Но докато Крес оглеждаше ремонта през увеличителните очила, погледът му премина през изображението на лицето. Видът му го втрещи.

Той се отдръпна, премигна, нервно отпи глътка и се наведе отново.

Лицето на стената все още приличаше на неговото. Но беше някак изменено, изопачено. Бузите му бяха провиснали и набръчкани,

усмивката му наподобяваше злобно хилене. Изглеждаше невероятно зъл.

Обезпокоен от тази гледка, той заобиколи терариума, за да огледа и другите замъци. Имаше някои различия, но крайният ефект бе сходен.

Оранжевите бяха пропуснали голяма част от дребните подробности, но резултатът изглеждаше чудовищен, крещящ — жестоки устни и лишени от разум очи.

Червените го бяха надарили със сатанинска усмивка. Устата му бе изкривена надолу.

Белите, неговите любимци, бяха изрисували видиотено божество.

Разгневен, Саймън Крес запокити чашата с вино към отсрещната стена и изсъска:

— Как смеете?! Няма да получите храна цяла седмица, вие проклети... — гласът му премина в пискливо гъргорене. — Ще ви науча аз!

Вече знаеше какво ще направи. Излезе забързано от стаята и след малко се върна с древен метателен меч. Беше дълъг почти метър, с остър връх. Крес се захили, отмести похлупака встрани и оголи небето над един от ъглите на пустинята. Наведе се и забодя меча в белия замък отдолу. След това го завъртя — разрушаваше кули, бойници и стени. Каменно-пясъчното съоръжение рухна и затрупа стотици подвижни. С едно леко помръдване на китката Крес заличи напълно чертите на безочливата, нагла карикатура на лицето си. След това провеси меча над тъмното устие, под което се разполагаше пещерата на търбуха, и го забодя с всички сили. Чу се тих жвакащ звук и той усети известно съпротивление. Всички подвижни потрепериха и рухнаха на пясъка. Крес се отдръпна, доволен от стореното.

Остана надвесен над ъгъла, чудеше се дали е убил търбуха. Острието на меча бе покрито с лигава течност. Но не след дълго белите пясъчни крале се раздвижиха. Бавно, неуверено, но се надигнаха.

Понечи да върне похлупака на мястото му — и усети, че нещо пълзи по ръката му.

Изпищя, изпусна меча и се отърси от полазилия го пясъчен крал. Животинката тупна на килима и той я стъпка яростно, докато не се увери, че е мъртва. След това, все така разтреперан, нагласи похлупака

и изтича в банята да се огледа внимателно и да се изкъпе. И да изпере дрехите си с гореща вода.

По-късно, след още няколко чаши вино, се върна във всекидневната. Беше малко засрамен от това как се бе изплашил от пясъчния крал. Реши вече да не отваря терариума. Отсега нататък похлупакът нямаше да помръдне от мястото си. И въпреки това смяташе да накаже и останалите.

Реши да смаже мисловния си процес с още една чаша вино. Допиваше я, когато го споходи ново вдъхновение. Върна се усмихнат при терариума и направи някои корекции в овлажнителната система.

Докато заспиваше на кушетката, отпуснал ръка към търколилата се на пода чаша, замъците вече се топяха под обилния дъжд.

Събуди го гневно тропане по вратата.

Той се надигна замаяно, с пулсираща болезнено глава. Махмурлукът от вино е от най-лошите, мина му през ума. Нямаше как, стана и се заклатушка да отвори.

На прага стоеше Кат м'Лейн.

— Чудовище! — избухна тя, лицето ѝ беше подпухнало от плач. — Цяла нощ плаках, проклет да си! Но повече няма да плача, обещавам, че няма.

— По-леко — спря я той. — Че имам махмурлук...

Тя изруга, блъсна го настрани и нахлу в къщата. От един ъгъл се подаде влечунът, за да провери каква е причината за цялата тази врява. Тя го заплю и тръгна към всекидневната. Крес пристъпваше безпомощно зад нея.

— Чакай малко — мърмореше той. — Къде... не можеш да... — Млъкна, внезапно споходен от ужасно предчувствие. В лявата си ръка Кат държеше тежък чук. — Не — промълви той.

Тя тръгна право към терариума.

— Харесват ли ти тези малки чаровници, Саймън? Е, в такъв случай ще ти помогна да заживееш с тях.

— Кат! — изпищя той.

Сграбчила чука с две ръце, тя го стовари с всичка сила върху една от стените на терариума. От резкия звук на Крес му призля и той изстена мъчително. Но пластмасовата стена издържа.

Кат замахна отново. Този път се чу пукот и стената се покри със ситна паяжина пукнатини.

Крес се хвърли към нея тъкмо когато замахваше за третия удар. Двата се строполиха на пода и се затъркаляха. Тя изпусна чука и се вкопчи в гърлото му, но Крес успя да се освободи, като я ухапа по ръката. После и двамата се надигнаха задъхани, олюляваха се.

— Да можеше да се погледнеш отстрани, Саймън — произнесе тя навъсено. — От устата ти тече кръв. Приличаш на някой от питомците си. Харесва ли ти вкусът?

— Изчезвай — отвърна той. Изведнъж забеляза на пода меч, който бе хвърлил предната вечер, и го вдигна. — Да не си посмяла да се приближиш до терариума!

Тя му се изсмя.

— Не ти стиска — подхвърли подигравателно и се наведе за чука.

Крес изкрещя и се хвърли към нея. Преди да осъзнае какво прави, желязното острие бе проникнало дълбоко в корема ѝ. Кат м'Лейн го погледна учудено, после сведе очи към острието. Крес отстъпи назад и изхленчи:

— Аз... исках само...

От раната в корема ѝ бликаше кръв, но по някакъв начин тя успя да се задържи на крака.

— Чудовище — промълви и от устата ѝ също рiekна кръв. След това се завъртя, с щръкналия от корема меч, и с последни сили се хвърли към терариума. Напуканата стена се пръсна и Кат м'Лейн тупна сред облак прах и прозрачни парченца.

Крес изхленчи уплашено и се покатери на кушетката.

Пясъчни крале излизаха от разбития терариум. Пълзяха по тялото на Кат. Неколцина поеа дръзко по килима. Последваха ги и други.

Пред очите му колоната им взе да приема определена форма, истинско подвижно каре воини, носещи нещо лигаво и безформено, къс сурово месо с големината на човешка глава. Отдалечиха се от терариума. Месото пулсираше.

Едва тогава Крес скочи от кушетката и побягна.

Чак късно следобед Крес събра кураж да се върне.

Беше избягал при скутера и почти вцепенен от страх, бе отлетял до най-близкия град, на петдесетина километра от имението. Когато се озова в безопасност, изпи няколко чаши кафе в едно ресторантче, погълна две таблетки против махмурлук, поръча и изяде обилна закуска, след което се поуспокои.

Сутринта наистина беше ужасна, но сега не бе време да се поддава на отчаяние. Поръча още кафе и обмисли положението с хладна рационалност.

Беше убил Кат м'Лейн. Възможно ли бе да докладва за това, но да го представи като нещастен случай? Едва ли. Беше я пронизал с меча, а и бе казал на онази полицайка да я остави на него. Трябваше час по-скоро да се освободи от всички улики и да се надява, че Кат не е казала никому къде възнамерява да ходи. Виж, това вече беше вероятно. Подаръкът му трябваше да е пристигнал предната вечер. Тя каза, че била плакала цяла нощ, и беше сама, когато пристигна. Чудесно, значи трябваше да се отърве от един труп и един скутер.

Оставаха пясъчните крале. Те можеха да му създадат много големи проблеми. Без съмнение всички вече бяха избягали. Мисълта, че се скитат на воля из къщата му, че се спотайват в леглото и дрехите му, че заразяват храната му, го накара да настръхне. Той потрепери и едва овладя отвращението си. Но пък едва ли щеше да е толкова трудно да ги изстреби. Не беше необходимо да се справи с всичките. Достатъчно бе да намери четирите търбуха. Щеше да ги открие и да им види сметката.

Преди да се прибере, отскочи до близкия магазин. Купи плътно прилепнал по тялото защитен комбинезон, няколко пакета отрова за дребни гризачи и метална бутилка силен пестицид.

Щом кацна, се зае методично да изпълнява предварително обмисления план. Първо закачи скутера на Кат за своя с помощта на магнитен буксир. Докато го претърсваше, се натъкна на първото удачно попадение. Кристалният чип с холозаписа на Иди Норедиан се въргаляше на предната седалка. Едно притеснение по-малко.

Щом скутерите бяха готови, навлече комбинезона и влезе в къщата за трупа на Кат.

Нямаше го.

Крес разрови с крак купчината бързо изсъхващ пясък, но нямаше съмнение — трупът бе изчезнал. Възможно ли беше по някакъв начин тя да е изпъзляла някъде? Малко вероятно, но въпреки това Крес обиколи стаите. Не намери нито трупа, нито пясъчните крале. Нямаше време за по-обстойно претърсване, тъй като по-важно бе да премахне инкриминацията го скутер пред вратата. Реши да остави проблема с трупа за по-късно.

На около седемдесет километра северно от имението на Крес имаше вулканична верига. Той отлетя до нея, като теглеше скутера на Кат. Над светеция конус на най-високия вулкан освободи магнитния буксир и проследи машината, докато не изчезна в лавата отдолу.

Когато се прибра в къщата, се свечеряваше. Известно време се колебаеше дали да не се насочи към града и да прекара нощта там. После се отказа. Чакаше го работа. Все още не беше в пълна безопасност.

Първо разхвърли около къщата отровни таблетки. Едва ли би се сторило подозрително на някого. Открай време имаше проблеми с местните гризачи. Когато приключи с това, взе бутилката е пестицид и влезе вътре.

Претърси къщата стая по стая, включваше осветлението навсякъде, докато накрая бе заобиколен от ослепително сияние. Спря да почисти във всекидневната и да прехвърли пясъка и останките от строшената стена в контейнера. Пясъчните крале бяха изчезнали, точно както се бе опасявал. Замъците изглеждаха смалени и занемарени, полузаличени от дъждовната бомбардировка, която им бе организиран. Стените бяха порутени и изсъхнали.

Той се намръщи и продължи да търси, пристегнал на гърба си бутилката с пестицид.

Откри трупа на Кат м'Лейн на пода на дълбоката изба.

Беше в подножието на стръмните стъпала, с разкривени от падането крайници. Около него сновяха бели подвижни и го придвижваха на тласъци по пръстения под.

Крес се разсмя и усили осветлението до максимум. В дъното, между две ракли за вино, се издигаше малък замък от пръст с тъмнееща в средата дупка. Крес различи очертанията на лицето си върху стената.

Трупът помръдна отново, придвижваше се сантиметър по сантиметър към замъка. Крес бе споходен от внезапното видение за дебнещия изгладнял търбух вътре. Би могъл да си натъпче в устата крака на Кат, но едва ли нещо повече. Всичко това беше почти абсурдно. Той се разсмя отново и заслиза по стълбите, поставил пръст върху бутона на пръскачката — държеше я в дясната си ръка. Пясъчните крале — бяха стотици, но се местеха като един — зарязаха трупа и оформиха бойни линии, истинско бяло поле между него и търбуха.

Изведнъж Крес бе споходен от ново вдъхновение. Усмихна се и отпусна пръскачката.

— Кат винаги е била малко трудна за преглъщане — промърмори, доволен от собствената си духовитост. — Особено за някой с вашите размери. Чакайте, ще ви помогна. Нали затова са боговете в края на краищата?

Качи се по стълбите и след минутка се върна със сатър. Пясъчните крале изчакаха търпеливо, докато насече Кат м'Лейн на малки, лесномилаеми късове.

Тази нощ Саймън Крес спа със защитния комбинезон и с пръскачката подръка, но нямаше нужда. Белите, заситени, останаха в мазето, а другите не се виждаха никакви.

На сутринта довърши почистването на всекидневната. След като приключи, нямаше и следа от борба, освен разбития терариум.

На обяд хапна леко и поднови лова на изчезналите пясъчни крале. Откри черните в алпинеума, където бяха построили масивен замък от обсидиан и кварц. Червените бяха избрали дъното на отдавна занемарения басейн, напълнен донякъде с довеян през годините пясък. Забеляза подвижни от двата цвята да щъкат из двора, много от тях захапали с челюсти отровните таблетки. Прецени, че засега няма да се наложи да използва пестицида. По-добре да остави на отровата сама да си свърши работата. До довечера двата търбуха навярно щяха да са мъртви.

Оставаше да разбере къде се спотайват оранжевите. Обиколи имението няколко пъти в разширяваща се спирала, но от тях нямаше и следа. Когато започна да се поти в комбинезона — денят бе горещ и

сух, — реши, че въпросът не е толкова важен. Ако бяха някъде отвън, вероятно и те като червените и черните се хранеха с отровните таблетки.

Докато се прибираше към къщата, смачка с ток няколко пясъчни крале. Вътре си свали комбинезона, пригответи си вкусна вечеря и найсетне започна да се отпуска. Всичко беше под контрол. Два от търбусите скоро щяха да прекратят съществуването си, третият беше на място, където лесно можеше да се справи с него, и бе сигурен, че скоро ще открие четвъртия. Що се отнася до Кат, всички следи от пребиваването ѝ тук бяха заличени.

Мислите му бяха прекъснати от трепкащия екран. Беше Джад Ракис — обаждаше се с предложение да донесе тази вечер на военните игри някакви червеи канибали.

Крес съвсем бе забравил за това, но бързо се съвзе.

— О, Джак, хиляди извинения. Пропуснах да ти кажа. Тази история ми омръзна и се отървах от пясъчните крале. Грозни малки създания. Съжалявам, но довечера няма да има забава.

Ракис беше ядосан.

— А какво да правя с моите червеи?

— Пусни ги в кошница с плодове и ги прати на някой близък — отвърна Крес и прекъсна връзката. След което взе да звъни на останалите. Точно сега не му трябваха ненужни гости — особено след като пясъчните крале бяха живи и обикаляха из имението.

Не се обади единствено на Иди Норедиан и тя пристигна след час — точно според уговорката. Изненада се, че забавата е отменена, но нямаше нищо против да прекара една вечер насаме с Крес. Той я развесели с историята за това как е реагирала Кат на записа, който бяха направили заедно. Докато ѝ разказваше, успя да се увери, че не е споменавала пред някой друг за малката им шега. Накрая кимна доволно и напълни отново чашите. Беше останало съвсем малко вино.

— Ще слеза да донеса още — рече. — Знаеш ли, ела с мен в избата да изберем подходяща реколта. Винаги си имала почувствително небце от моето.

Тя го придружи охотно, но се поколеба, когато Крес отвори вратата и я покани да тръгне пред него.

— Защо не светнеш? — попита. — И тази миризма — каква е тази особена миризма, Саймън?

Той я бутна и тя изплашено изпищя и се затъркаля надолу по стълбите. Крес хлопна вратата отвън и я закова с пневматичния чук, който бе пригответил предварително. Когато приключи, чу отвътре стенанията ѝ.

— Ударих се, Саймън, какво става? — Изведнъж извика уплашено, след миг пак.

Письците продължиха часове. Крес отиде при сенсориума и зареди шумна комедия, за да прогони Иди от мислите си.

След като тя млъкна и той реши, че е мъртва, откара скутера ѝ при вулканите и се отърва и от него. Магнитният буксир се оказа добра инвестиция.

Странни дращещи звуци идваха иззад вратата на избата на следващата сутрин, когато слезе да провери какво става. Той ги слуша няколко минути, чудеше се дали е възможно Иди Норедиан да е оцеляла и сега да се опитва да излезе. Тъй като изглеждаше малко вероятно, реши, че ги издават пясъчните крале. Тази мисъл не му се понрави. Реши да остави вратата затворена, поне за момента, и излезе навън с лопата, за да закопае отровените търбуси на черните и червените в техните замъци.

Установи обаче, че въобще не са пострадали.

Черният замък сияеше с вулканично стъкло и навсякъде по стените сновяха пясъчни крале, които го усъвършенстваха. Най-високата кула вече стигаше до кръста на Крес и върху нея се мъдреше отвратителна карикатура на лицето му. Веднага щом го зърнаха, черните преустановиха работа и се строиха в две заплашителни фаланги. Крес се обърна тъкмо навреме, за да установи, че други се приближават, за да му отрежат пътя за бягство. От изненада изпусна лопатата и хукна, за да се измъкне от клопката, като пътем смачка няколко подвижни.

Червеният замък пълзеше нагоре по стената на плувния басейн. Търбухът бе заровен на безопасна дълбочина в ямата, заобиколен от пясък и прегради от бетонни късове. Докато го разглеждаше, неколцина червени довякоха в замъка едър гуцер. Ужасен, Крес се отдръпна от басейна и усети, че нещо хрущи под обувката му. Погледна надолу и видя, че трима подвижни лазят по крака му. Отърси

се от тях, смачка ги ядно, но други се приближаваха бързо. Бяха поедри отпреди. Някои дори достигаха размера на палеца му.

Той побягна. Когато най-сетне спря на безопасно място зад вратата на къщата, сърцето му блъскаше като полудяло. Побърза да залости. Поне къщата му би трябвало да е изолирана срещу противните насекоми. Тук беше в безопасност.

Едно силно питие помогна да повъзстанови присъствие на духа. Значи отровата не им бе подействала. Би трябвало да се досети. Уо го беше предупредила, че търбухът може да се храни почти с всичко. Трябваше да използва пестициди. Крес сръбна отново, за да подсили ефекта, навлече комбинезона и завърза бутилката на гърба си. След това отключи вратата.

Отвън пясъчните крале вече го очакваха.

Две армии бяха строени пред него, съюзени срещу общата заплаха. Бяха повече, отколкото бе предполагал. Проклетите търбуси рояха като скални къртици. Пясъчните крале бяха навсякъде — цяло прокрадващо се към него море.

Крес вдигна пръскачката и натисна бутона. Сива мъгла се разпръсна над най-близката редица. Той бавно раздвижи ръка.

Там, където падаше мъглата, пясъчните крале започваха да се гърчат и издъхваха в мъчителни спазми. Крес се засмя. Не можеха да се сравняват с него. Продължи да разпръсква пестицида в широка дъга пред себе си, крачеше уверено по червените и черни трупове. Армиите започнаха да отстъпват. Крес ускори крачка, твърдо решен да си проправи път през тях и да се добере до търбусите.

Но изведнъж отстъплението спря. Хиляди пясъчни крале се втурнаха към него.

Крес очакваше контраатаката. Остана на място, размахваше пред себе си своя пулверизиращ меч. Пясъчните крале прииждаха и умираха. Няколко обаче успяха да се прокраднат — все пак той не можеше да покрива цялото пространство отпред. Усети, че се катерят по краката му, почувства челюстите им да стържат по подсиления плат на комбинезона. Игнорира ги и продължи да пръска.

Малко след това почувства леки тупвания по главата и раменете си.

Потрепери, завъртя се и погледна нагоре. Дворът пред къщата му бе пълен с пясъчни крале. Стотици черни и червени. Подскачаха във

въздуха и падаха върху него като дъжд. Сипеха се наоколо. Един тупна върху лицевото стъкло и за съвсем кратко челюстите му задраскаха по прозрачната плоскост, преди да падне.

Крес вдигна пръскачката и я насочи към къщата. Не спря да пръска, докато всички летящи пясъчни крале не изпопадаха мъртви. Едва когато входът бе напълно очистен от гадинките, Крес насочи вниманието си към земята.

Заобикаляха го отвсякъде. Десетки се катереха по тялото му, стотици бързаха да се присъединят към тях. Той насочи струята към тях. Изведнъж пръскачката спря. Крес чу пронизително свистене и над раменете му като тъмен облак се надигна смъртоносна мъгла, обгърна го, проникна в ноздрите му и очите го засмъдяха нетърпимо. Пясъчните крале бяха прегризали маркуча на пръскачката. Крес бе погълнат от пестицидния облак, заслепен от него. Запрепъва се, извика уплашено и побягна към къщата, като не спираше да се отърсва от настървените нападатели.

Най-сетне влезе, затвори вратата и се свлече на килима. Претърколи се няколко пъти, за да е сигурен, че ги е смачкал. Бутилката вече беше празна и съскаше немощно. Крес смъкна комбинезона и се изкъпа. Горещата струя пареше болезнено и оставяше червени петна по кожата му, но поне мравучканията изчезнаха.

Той облече най-плътните дрехи, които намери в гардероба — дебели работни панталони и кожено яке, след като ги изтърси нервно.

— По дяволите — не спираше да мърмори. — По дяволите.

Гърлото му беше пресъхнало. Едва след като претърси отново антрето, за да се увери, че е съвсем чисто, си позволи едно питие.

— По дяволите — изруга. Ръката му трепереше и разля алкохол по пода.

Напитката го поуспокои, но не прогони страха. Наля си още и се доближи крадешком до прозореца. По дебелото пластмасово стъкло пълзяха пясъчни крале. Крес потръпна и се върна при бюрото. Трябваше да потърси помощ, каквато и да е. Да се свърже с властите, да повика полицията да ги изпепели с огнепръскачки и после...

Сепна се, със застина на комуникатора пръст. Не можеше да повика полицията. Трябваше да им каже за белите в подземията и тогава щяха да открият труповете. Може би досега търбухът се бе

справил с Кат м'Лейн, но със сигурност не и с Иди Норедиан. Та той дори не я бе насякъл. Освен това сигурно щеше да има кости. Не, полицията оставаше като последна възможност.

Загледа намръщено комуникатора. Приборът бе достатъчно мощен, за да се свърже с всекиго на Балдур. Имаше пари, освен това бе хитър — винаги се бе уповавал на хитростта си. Все някак си щеше да се справи.

За кратко се поколеба дали да не повика Уо, но бързо отхвърли тази идея. Уо знаеше твърде много, щеше да задава въпроси и освен това той не й вярваше. Не, нужен му бе някой, който щеше да изпълни каквото поиска от него, без да задава въпроси.

Лицето му постепенно се разведри и дори разцъфна в усмивка. Саймън Крес имаше стари познати. Набра един номер, който не бе използвал отдавна.

На екрана се появи жена — бяла коса, безизразно лице, дълъг извит нос. Гласът ѝ бе дрезгав и делови.

— Саймън — рече тя. — Как върви работата?

— Както винаги, Лисандра — отвърна Крес. — Имам една задача за теб.

— Мокра поръчка? Трябва да знаеш, че цената ми се е покачила от последния път. Минаха повече от десет години.

— Ще платя колкото кажеш — отвърна Крес. — Знаеш, че съм щедър. Трябва да ми помогнеш за едни насекоми.

Тя се усмихна едва забележимо.

— Евфемизмите са излишни, Саймън. Разговорът е кодиран.

— Не, говоря сериозно. Имам проблем с едни гадинки. Опасни малки насекоми. Бих искал да се погрижиш за тях. Без въпроси. Ясно?

— Ясно.

— Добре. Ще ти трябват... трима или четирима помощници. Да облекат огнеупорни костюми и да вземат огнепръскачки или лазери. После ги доведи тук. Сама ще видиш какъв е проблемът. При мен гъмжи от насекоми. В алпинеума и басейна ще намериш замъци. Унищожих ги, убий всичко, което е в тях. После почукай на вратата и ще ти кажа какво още трябва да се свърши. Ще можеш ли да дойдеш бързо?

Лицето ѝ остана безстрастно.

— Ще потеглим след час.

Лисандра бе върна на думата си. Пристигна с черен скутер заедно с трима помощници. Крес ги наблюдаваше от прозореца на втория етаж. Всички носеха тъмни изолиращи костюми. Двама бяха въоръжени с огнепръскачки, третият бе нарамил лазерно оръдие и експлозивни. Самата Лисандра не беше въоръжена. Крес я позна и по това, че командваше с жестове другите.

Скутерът първо прелетя съвсем ниско, за да огледа обстановката. Пясъчните крале полудяха. Алени и черни подвижни щъкаха трескаво във всички посоки. От прозореца на втория етаж Крес виждаше ясно замъка в алпинеума. На височина достигаше човешки бой. По стените му пълзяха черни защитници, плътен поток подвижни се спускаше в дълбините.

Скутерът на Лисандра кацна до този на Крес, помощниците ѝ изскочиха навън и подготвиха оръжията си. Имаха страховит, нечовешки изглед.

Черната армия се строи между тях и замъка. Но червените... Крес изведнъж осъзна, че не вижда червените. Премигна учудено. Къде се бяха дянали?

Лисандра посочи с ръка и извика нещо и в същия миг двете огнепръскачки избълваха пламъци към пясъчните крале. Оръжията издаваха нисък тътен, огнените им езици се простираха надалеч. Помощниците на Лисандра кръстосваха пламъците, за да подсилат ефекта, и настъпваха с бавни, премерени движения.

След миг черната армия бе изпепелена и разпръсната, отделни оцелели подвижни бягаха в безпорядък — едни назад към замъка, други към противника. Никой не можа да стигне до помощниците на Лисандра обаче. Те очевидно си разбираха от работата.

И тогава един от тях се препъна.

Така поне изглеждаше. Но като се вгледа по-внимателно, Крес забеляза, че почвата под краката му е поддала. Тунели, помисли си изплашено той, тунели, шахти, клопки. Помощникът потъна в пясъка до кръста и внезапно земята около него сякаш изригна, а костюмът му се покри с алени пясъчни крале. Мъжът изпусна огнепръскачката и започна да се пляска по тялото. Писъците му бяха ужасяващи.

Вторият помощник се поколеба, после се извъртя и натисна спусъка. Сияещо кълбо погълна човека и пясъчните крале. Писъците изведнъж секнаха. Доволен, мъжът се обърна към замъка, пристъпи напред... и кракът му хлътна до глезена в земята. Той се опита да го извади и да отстъпи, но пясъкът около него почна да потъва. Мъжът изгуби равновесие, спъна се, падна и в този момент пясъчните крале бяха навсякъде, неистова кипяща маса, която го покриваше, докато той се гърчеше и въргаляше, забравил безполезната огнепръскачка.

Крес заблъска с юмрук по стъклото и извика, за да им привлече вниманието:

— Замъкът! Ударете замъка!

Застаналата до скутера Лисандра го чу и даде знак. Третият помощник се прицели с лазерното оръдие и стреля. Лъчът запулсира над земята и отсече върха на замъка. Мъжът сведе цевта надолу и този път попадна в каменния парапет. Кулите рухнаха. Лицето на Крес се разпадна. Лазерът се забодде в земята и продължи да снове по повърхността. Замъкът се срина на безформена купчина пясък. Но черните подвижни продължаваха да пъплят — търбухът бе заровен дълбоко и лъчът не го бе достигнал.

Лисандра издаде нова заповед. Помощникът остави оръдието, стисна една граната и се затича напред. Прескочи димящия труп на първия огнеметчик, стъпи на твърда основа в алпинеума и хвърли гранатата. Металната топка тупна право върху руините на черния замък. Ослепително бяло сияние прониза очите на Крес, последвано от оглушителен взрив на пясък, камъни и подвижни. След миг от небето се посипаха пясъчни крале и останки.

Крес забеляза, че черните твари са неподвижни. Мъртви. До една.

— Басейнът — извика той и посочи с пръст. — Разрушете замъка в басейна.

Лисандра бързо схвана какво се иска от нея: земята бе посипана с неподвижни черни, но червените бързо се съвземаха и се прегрупираха. Помощникът ѝ се оглеждаше колебливо, после откачи от колана си нова граната. Понечи да тръгне напред, но Лисандра го повика и той се върна тичешком при нея.

След това всичко беше съвсем просто. Двамата се качиха в скутера, а Крес се премести на съседния прозорец и продължи

наблюдението. Скутерът прелетя над басейна и помощникът хвърли гранатата по червения замък от безопасна височина. След четвъртото прелитане замъкът беше срутен до основи и пясъчните крале вече не помръдваха.

Лисандра беше неумолима. Накара помощника да бомбардира по няколко пъти и двата замъка. След това той се прехвърли на оръдието и продължи да изгаря методично всичко под себе си, докато не се увери, че не е пропуснал нито едно подозрително петно.

Едва тогава на вратата се почука. Крес им отвори. Усмиваше се е налудничава радост.

— Чудесно! — възкликна. — Направо великолепно!

Лисандра повдигна маската си.

— Но ще ти излезе скъпо, Саймън. Загубих двама души, да не говорим за това, че изложи и моя живот на опасност.

— Разбира се — запелтечи Крес. — Ще бъдеш възнаградена напълно, Лисандра. Каквото поискаш, само довърши работата.

— Какво остава да се свърши?

— Трябва да почистиш една от винарските ми изби — обясни Крес. — Там долу има друг замък. Искам обаче да го направиш без експлозиви. Не желая къщата да рухне.

Лисандра се обърна към помощника си.

— Излез навън и вземи огнепръскачката на Реяк. Би трябвало да е в изправност.

Когато мъжът се върна, Крес то отведе при преддверието на избата.

Масивната врата беше закована здраво, както я бе оставил. Но се бе огънала леко, сякаш под натиска на огромно напрежение. Това малко обезпокои Крес, както й тишината, която цареше долу. Той се отдръпна от вратата, докато помощникът на Лисандра изваждаше дъските и пироните.

— Това нещо безопасно ли е? — попита с тих глас по някое време, сочеше огнепръскачката. — Не искам да избухне пожар.

— Взех лазера — отвърна Лисандра. — С него ще довършим онези долу. Огнепръскачката може и да не ни дотрябва. Поисках да я донесе за всеки случай. Има и по-страшни неща от огъня, Саймън.

Той кимна.

Най-сетне освободиха и последната дъска. Отдолу все още не се чуваше никакъв шум. Лисандра тихо каза нещо и помощникът ѝ отстъпи назад и зае позиция зад нея, с насочена към вратата огнепръскачка. Тя си постави маската, приближи се и натисна дръжката. Никакво движение. Никакъв звук. Вътре цареше мрак.

— Има ли осветление? — попита Лисандра.

— Веднага след вратата — отвърна Крес. — От дясната страна. Внимавай, стълбището е стръмно.

Тя прекрачи прага, премести лазера в лявата си ръка и се пресегна с дясната за ключа.

— Напипах го — каза високо. — Но защо не...

Изведнъж изпищя и се запрепъва заднешком. Огромен бял пясъчен крал се бе вкопчил в китката ѝ. Кръв шуртеше през огнеупорния костюм на местата, където се впиваха челюстите му. Беше голям колкото ръката ѝ.

Лисандра изпълни някакъв ужасяващ танц из помещението и заблъска с ръка по стената. Отново, отново и отново. Чуваха се приглушени удари. Най-сетне пясъчният крал падна. Тя изстена и коленичи.

— Мисля, че ми строши пръстите — Кръвта продължаваше да шурти. Лисандра беше изпуснала лазера до вратата на избата.

— Няма да сляза долу — заяви изведнъж с твърд глас помощникът ѝ.

Лисандра вдигна глава, погледна го и каза:

— Прав си. Застани при вратата и изгори всичко вътре. Ясна ли съм? Всичко!

Той кимна.

— Къщата ми — проплака Саймън Крес. Стомахът му се сви. Белият пясъчен крал беше толкова голям. — Спрете — продължи той. — Оставете ме на мира. Промених решението си. Оставете ме сам.

Лисандра, изглежда, не го разбра. Протегна ръка. Беше покрита с кръв и зеленикавочерна сукървица.

— Твоят малък приятел успя да ме ухапе през ръкавицата и ти видя какво ми костваше да се отърва от него. Не давам пукнат грош за къщата ти, Саймън. Каквото и да има там долу, трябва да умре.

Крес почти не я чу. Стори му се, че забелязва някакво движение зад вратата на избата. Представи си как оттам нахлува цяла армия

бели, всичките с големината на този, който бе нападнал Лисандра. Видя как го повдигат хиляди малки ръце, как го отнасят долу в мрака, където го очаква изгладнелият търбух. Завладя го страх.

— Недей — повтори той.

Но те не му обърнаха внимание.

Крес се хвърли напред и удари с рамо мъжа тъкмо когато се готвеше да открие огън. Той извика уплашено и хлътна в черните очертания на вратата. Крес го чу да пада по стълбите. След това се чуха нови звуци — дращене, разкъсване, влажно прижвакване. Крес се извърна към Лисандра. Целият беше покрит със студена пот, но в душата му тлееше странна възбуда. Беше почти като сексуална.

Студените очи на Лисандра се втренчиха в него през маската.

— Какво правиш? — попита тя, докато Крес се навеждаше да вдигне изпуснатия лазер. — Саймън!

— Сключвам мир — отвърна той и се изкикоти. — Те няма да наранят един бог, особено ако е добър и великодушен. Аз бях зъл. Държах ги гладни. Разбираш ли, дойде време да се поправа пред тях.

— Ти си обезумял — отвърна тя и това бяха последните й думи. Крес прогори дупка в гърдите й — достатъчно голяма, за да мине ръката му. Издърпа тялото й до стълбите и го претърколи вътре. Този път звуците бяха по-силни — хитинов потраквания, стържене и ехо като от капеща вода. Крес отново закова вратата.

Докато се отдалечаваше, почувства странно спокойствие, сякаш някой бе полял страха му с гъст сироп. Подозираше, че причината не се корени в него.

Имаше намерение да зареже имението, да отлети до града и да вземе стая в хотела за една нощ — или може би за цяла година. Вместо това започна да пие. Не беше съвсем сигурен защо. Налива се равномерно часове наред и накрая изхвърли всичко на килима с няколко мъчителни конвулсии. По някое време заспа. Когато се събуди, в къщата цареше непрогледен мрак.

Той се сви на кушетката. Чуваше шумове. Нещо се движеше зад стените. Те бяха навсякъде около него. Слухът му бе необичайно изострен. Всяко слабо поскърцване и дращене бе пристъпване на

пясъчен крал. Той затвори очи и замря, зачака ужасното им докосване, страхуваше се да помръдне, за да не се допре до някой от тях.

Изхлипа и застина съвсем неподвижно. Но нищо не се случи.

Отвори очи. Целият трепереше. Сенките бавно започнаха да омекват и да се разпръскват. През прозорците се процеждаше лунна светлина. Очите му привикнаха със сумрака.

Всекидневната беше празна. Нямаше нищо, нищо, нищичко. Само пиянски страхове.

Саймън Крес се поуспокои, изправи се, тръгна през стаята.

Все още нищо. В помещението цареше пълна тишина.

Той спря и се заслуша. Нито звук. Никакъв шум в стените. Всичко е било плод на въображението му, на страха.

Спомените за Лисандра и за онова нещо в избата се върнаха неканени. Изпълниха го гняв и съжаление. Защо го бе направил? Можеше да ѝ помогне да изгорят малките чудовища в мазето, да се справят с търбуха. *Защо...* той знаеше защо. Търбухът го бе направил, бе му внушил страх. Уо бе казала, че са псионични дори когато са още малки. А сега, когато беше толкова голям? След като се бе нахранил с Кат и Иди и разполагаше с още два трупа долу? Щеше да продължава да расте. А и вече познаваше вкуса на човешката плът.

Крес се разтрепери, но все пак намери сили и се овладя. Търбухът нямаше да го нарани. Той беше техният бог. Белите още отначало бяха неговите любимци.

Спомни си как го бе промушил с меч. Това беше преди да дойде Кат. Проклетата да е, въпреки всичко.

Не можеше да остане тук. Търбухът скоро пак ще огладнее. И колкото беше голям, това нямаше да отнеме много време. Апетитът му беше ненаситен. Какво щеше да прави тогава? Трябваше да се измъкне, да потърси безопасността на града, докато онова чудовище все още се задоволява с храната в избата. Подът беше от отъпкана пръст, подвижните лесно можеха да прокопаят тунел в него. И когато излязат на свобода... Крес не искаше и да помисля за това.

Слезе в спалнята и започна да си събира багажа. Взе три чанти. Съвсем малко дрехи, останалото бяха ценностите му, бижутата, някои произведения на изкуството и други неща, които не би искал да загуби. Не смяташе да се връща.

Влечунът го последва надолу по стълбите, втренчил в него изцъклените си сияещи очи. Беше измършавял. Крес изведнъж осъзна, че не го е хранил от много време. Обикновено го оставяше да се грижи сам за себе си, но изглежда, напоследък наоколо нямаше толкова плячка. Влечунът се опита да се вкопчи в крака му и Крес го изрита с гневно ръмжене и забърза надолу.

Измъкна се безшумно навън, остави чантите и затвори вратата.

За един кратък миг остана притиснал гръб до стената, с разтуптяно сърце. Само няколко метра го деляха от скутера. Но се боеше да ги прекоси. Луната грееше ярко и предният двор бе зловеща сцена на кървава сеч. Телата на двамата помощници на Лисандра лежаха там, където бяха повалени, едното обгорено и сгърчено, другото подпухнало под купчина мъртви пясъчни крале. Навсякъде се въргаляха черни и червени подвижни. Не без усилие на волята той си напомни, че са мъртви. Но сякаш лежаха и го дебнеха, както преди.

Глупости, рече си Крес. Пак пиански страхове. Беше видял с очите си взривените крепости. Те бяха мъртви, а белият търбух бе затворен долу в избата. Пое си дълбоко дъх и пристъпи към пясъчните крале. Телцата им хрущяха под обувките му. Той ги затъпка ядно. Нито един не помръдна.

Крес се усмихна и закрачи бавно през бойното поле, послушваше се за шумове, почти уверен в безопасността си.

Тих пукот и хрущене.

Остави чантите на земята и отвори вратата на скутера.

Нещо се размърда в сянката вътре. Бледо очертание на седалката на пилота. Беше дълго колкото предмишницата му. Челюстите му потракваха тихо и то го гледаше втренчено с шестте си очички, разположени около тялото му.

Крес се подмокри в панталоните и бавно заотстъпва.

Нещото в скутера пак се размърда. Беше забравил вратата отворена. Пясъчният крал излезе и го последва предпазливо. Зад него се показаха и други. Бяха се скрили под седалката, бяха издълбали дупки в тапицерията. Но сега наизлизаха. И оформиха неравен пръстен около скутера.

Крес облиза устни, обърна се и се отдалечи с бързи стъпки към скутера на Лисандра.

На средата на пътя спря. Там също нещо помръдваше. Едри, подобни на червеи тела, озарени от бледа лунна светлина.

Крес изхленчи и заотстъпва към къщата. Когато наближи входната врата, спря и се огледа.

Преброи над десет издължени белезникави очертания, които щъкаха из двора. И... още четири на камбанарията, обитавана доскоро от неговия ястреб. Рисуваха нещо. Лице. Добре познато лице.

Саймън Крес изкрещя и се втурна вътре.

Наложи се да изпие солидно количество алкохол, за да се унесе в неспокоен сън. По някое време се събуди. С огромни усилия отвори очи. Ужасно го болеше главата, тялото му вонеше отвратително и беше гладен. Какъв глад само го измъчваше! Никога не беше изпитвал подобен глад.

Знаеше, че не *неговият* стомах се свива от глад.

Един бял пясъчен крал се беше качил на гардероба и го наблюдаваше. Антените му помръдваха едва забележимо. Беше едър колкото онзи в скутера. Крес се помъчи да не издаде страха си.

— Аз... ей сега ще те нахраня — обеща той. — Ще те нахраня. — Устата му бе ужасно изсъхнала, като шкурка. Облиза устни и избяга от стаята.

Къщата гъмжеше от пясъчни крале и трябваше много да внимава къде стъпва. Те всички изглеждаха заети с някакви свои задачи. Извършваха преустройства, прокопаваха тунели в стените, изрязваха нещо. На два пъти забеляза свои изображения да го посрещат от неочаквани места. Лицата бяха изкривени, злощастни, потъмнели от страх.

Излезе навън да прибере трупове, надяваше се да утоли глада на белия търбух. Бяха изчезнали — и двата. Крес си припомни колко лесно подвижните пренасят предмети далеч надхвърлящи по размер телцата им.

Беше ужасно да си помисли, че търбухът е все още гладен, дори след като бе изял толкова много.

Върна се в къщата. Колона пясъчни крале се спускаше по стълбите. Всеки носеше къс от неговия влечун. Главата го погледна някак укоризнено, докато я отнасяха покрай него.

Крес изпразни хладилниците, шкафовете, всичко, и скупчи храната в средата на кухнята. Десетина бели вече чакаха да я отнесат. Оставиха замразената храна, но взеха останалото.

След малко Крес почувства, че гладът му леко е отслабнал, макар да не бе слагал и троха в устата си. Но знаеше, че облекчението ще е краткотрайно. Скоро търбухът щеше да огладнее отново. И пак щеше да трябва да го храни.

Вече имаше идея какво трябва да направи. Отиде при комуникатора.

— Малада — рече, след като се свърза с първия от номерата на приятелите си. — Довечера организирам малка забава. Разбирам, че ти се обаждам в последния момент, но се надявам да дойдеш. Наистина държа.

След това позвъни на Джад Ракис, после и на останалите. Когато приключи със списъка, деветима бяха приели поканата. Крес се надяваше, че ще са достатъчно.

Посрещна първите си четирима гости отвън — подвижните бяха почистили със забележителна бързина двора и той изглеждаше почти както преди битката — и ги отведе до входната врата. Покани ги да влязат първи, но не ги последва.

Събра кураж, хлопна вратата зад последния и като пренебрегна изненаданите възклицания, които след миг преминаха в пронизителни писъци, хукна към скутера, с който бяха пристигнали. Успя да се пхне вътре, включи таблото и изруга. Скутерът, разбира се, бе програмиран да се задейства от отпечатъка на палеца на собственика си.

Следващият, който пристигна, бе Джад Ракис. Крес изтича при скутера веднага след като той кацна и улови Ракис за ръката, докато той излизаше.

— Излитай, бързо! — нареди и го бутна назад. — Откарай ме в града. Побързай, Джад. Трябва да се махнем оттук!

Ракис се облеци.

— Защо, какво е станало, Саймън? Не разбирам. Нали щеше да има забава?

Ала вече беше твърде късно, защото мекият пясък около тях се раздвижи, отдолу се показаха червени очички и тракащи челюсти.

Ракис нададе сподавен вик и понечи да се прибере в скутера, но яки челюсти се склучиха около глезена му и изведнъж той падна на колене. Пясъкът сякаш кипеше от някаква подземна активност. Дждад крещеше и се мятеше ужасено, докато го разкъсваха.

След това Крес вече не се опитваше да избяга. Когато всичко приключи, събра остатъците от алкохол в барчето и се напи до забрава. Даваше си сметка, че за последен път има този лукс. Единственият алкохол, който бе останал в къщата, се намираще в избата.

През целия ден Крес не докосна храна, но въпреки това по някое време гладът му изчезна напълно. Последната мисъл, която му мина през главата, преди да го споходят кошмарите, бе кого да покани утре.

Утрото бе горещо и сухо. Когато отвори очи, Крес отново съгледа белия пясъчен крал върху гардероба. Затвори ги пак — надяваше се, че това е само кошмар. Но не беше. Той втренчи поглед в едрото насекомо.

Гледаха се така няколко минути, преди Крес да осъзнае нещо странно — пясъчният крал не помръдваше.

Вярно, че пясъчните крале можаха да остават дълго неподвижни. Беше ги виждал да дебнат и чакат хиляди пъти. Но винаги имаше някакво движение — потракване на челюсти, потрепване на крачетата, поклащане на дългите антени, полюшване на телцето.

Ала пясъчният крал върху гардероба бе съвършено неподвижен.

Крес се надигна, затаил дъх, не смееше дори да се надява. Възможно ли беше да е мъртъв? Да го е убило нещо? Приблужи се до гардероба.

Очите на пясъчния крал бяха стъклени и черни. Съществуването изглеждаше подпухнало, сякаш омекнало и разядено отвътре, изпълнено с газове, които напиреха срещу бялата броня.

Крес протегна разтреперано ръка и го докосна.

Беше топло — дори горещо. Но не мърдаше.

Той отдръпна ръка и в същия миг от екзоскелета на пясъчния крал се откърши парченце. Плътта отдолу бе със същия цвят, но изглеждаше подпухнала, нездрава. И сякаш пулсираше.

Крес отстъпи назад и изтича при вратата.

Още трима бели лежах в хола. Бяха като този в спалнята.

Той се завтече надолу по стълбите, прескачаше белите тела. Нито едно от тях не помръдваше. Къщата гъмжеше от пясъчни крале, всичките мъртви — или в дълбока кома. Крес не се интересуваше какво може да е станало с тях. Важното сега бе да не се движат.

Намери четири в скутера. Вдигна ги един по един и ги запокити надалече. Намести се върху проядената седалка и натисна контролното табло.

Нищо.

Опита отново и отново. Никаква реакция. Не беше честно. Това беше неговият скутер, трябваше да запали. Не разбираше защо не работи.

Накрая излезе да провери. И откри причината. Пясъчните крале бяха разкъсали гравитационната решетка. Все още бе пленник.

Върна се навъсен в къщата, взе от галерията древната секира, която бе окачена на стената до меча, с който бе убил Кат м'Лейн, и се захвана за работа. Пясъчните крале дори не помръдваха, докато ги сечеше на късчета. Но още при първия удар се пръсваха. Вътрешността им беше ужасна — странни полуоформени органи, лепкава червеникава сукървица, която малко наподобяваше човешка, както и жълтеникава жлъчка.

Унищожи двайсетина, преди да си даде сметка за безсмислието на усилията си. Подвижните нямаха значение, а и бяха толкова много. Щеше да се занимава с тях ден и нощ и пак нямаше да напредне особено.

Завладян от нова решимост, той тръгна към избата. Когато наближи вратата, спря.

Това вече не беше врата. Стените бяха проядени така, че отворът бе два пъти по-голям и овален. Истинска яма. Нямаше никакъв признак, че тук доскоро е имало врата, затваряща входа към черната бездна.

Отдолу полъхваше тежка, отвратителна смрад.

Стените бяха влажни и кървави, покрити с петна белезникава плесен.

И което бе най-лошото — *дишаха*.

Застанал напред помещението, Крес долавяше топлия вятър от издишането. Преглътна, за да не повърне. После побягна.

Във всекидневната унищожих още трима подвижни, сетне изгубих сили. Какво ставаше с него? Не можеше да разбере.

И тогава си спомни, че има един човек, който би могъл да му обясни. Отиде отново при комуникатора, молеше се приборът да работи.

И когато Джейла Уо отговори на повикването му, той не издържа и й разказа всичко.

Тя го остави да приказва, без да го прекъсва, с безизразно лице и леко смръщени вежди на бялото лице. Когато Крес приключи, каза само:

— Би трябвало да те оставя да се оправяш сам.

Крес започна да пелтечи:

— Не можеш... помогни ми... ще ти платя...

— Би трябвало — повтори Уо. — Но няма да го направя.

— Благодаря ти — рече Крес. — О, много ти...

— Тихо — сръза го тя. — Послушай ме. За всичко това си виновен ти самият. Ако се беше отнасял добре със своите пясъчни крале, те щяха да останат само ритуални воители. Но с глад и мъчения ти си превърнал своите в нещо друго. Ти беше техен бог. Ти си ги направил такива, каквито са сега. Търбухът в твоята изба е болен, все още страда от раната, която си му нанесъл. Вероятно е с нездрав разсъдък. Поведението му е... необичайно. Трябва да се измъкнеш оттам час по-скоро. Подвижните не са мъртви, Крес. Те са в летаргия. Казах ти, че екзоскелетът пада, когато порастат. Обикновено това става доста по-рано. Никога не съм чувала за пясъчни крале с размера на твоите, докато са все още в инсектоидната фаза. Още един резултат от осакатяването на белия търбух, предполагам. Но това няма значение. По-важното сега е метаморфозата, през която преминават твоите пясъчни крале. Разбираш ли, колкото повече расте твоят търбух, толкова по-интелигентен става. Псионичната му сила нараства, а умът му става по-сложен и амбициозен. Бронираните подвижни са полезни само докато търбухът е дребен и полуразумен, но сега изглежда той се нуждае от слуги, чиито тела имат по-голям капацитет. Разбираш ли ме? Подвижните се готвят да родят нова порода пясъчни крале. Не мога да кажа как точно ще изглеждат. Всеки търбух конструира своя собствена, отговаряща на нуждите и желанията му. Но ще са двукраки, с четири ръце и срещулежащи палци. Така ще могат да конструират и да

оперират с машини. Отделният пясъчен крал няма да е разумен. Но търбухът ще е доста по-интелигентен от настоящия.

Саймън Крес се облещи.

— Вашите работници... — произнесе той с видимо усилие. — Тези, които дойдоха тук... които инсталираха терариума...

На устните на Джейла Уо затрептя вяла усмивка.

— Шейд — тихо каза тя.

— Шейд е пясъчен крал — повтори като хипнотизиран Крес. — И ти ми продаде контейнер с... с... малки...

— Не говори глупости — прекъсна го Уо. — В първата фаза пясъчният крал по-скоро наподобява зародиш, отколкото малко. Войните овладяват и контролират нрава им. Едва един на сто достига втора фаза. Само един на хиляда извървява пътя до третата и окончателна и става като Шейд. Възрастните пясъчни крале не хранят сантиментални чувства към малките търбуси. Има твърде много и подвижните им са насекоми. — Тя въздъхна. — Всички тези приказки са загуба на време. Съвсем скоро белият пясъчен крал ще се пробуди напълно разумен. Той няма да се нуждае повече от теб, мрази те и изпитва глад. Метаморфозата е изнурителна. Търбухът трябва да изяде огромни количества както преди, така и след нея. Час по-скоро трябва да се махнеш оттам. Разбра ли ме?

— Не мога — оплака се Крес. — Скутерът ми е разрушен и не успях да запаля нито един от останалите. Не зная как да ги препрограмирам. Би ли дошла да ме вземеш?

— Да — отвърна Уо. — С Шейд ще потеглим незабавно, но от Асгард до теб са повече от двеста километра, освен това ще ни е нужно снаряжение, за да се справим с умопомрачените пясъчни крале, които си създал. Не бива да чакаш там. Имаш крака — върви. Тръгни право на изток, отдалечи се колкото се може повече. Местността при теб е доста пустинна. Лесно ще те открием от въздуха, а ти ще си на безопасно разстояние от пясъчния крал. Разбра ли?

— Да — възкликна Саймън Крес. — О, да, разбрах!

Прекъсна връзката и се забърза към вратата. И чу някакъв шум — странен звук, смесица от поскърцване и разпукване.

Един от пясъчните крале се беше разцепил. През отвора се подадоха четири малки ръчички, покрити с жълтеникаворозова кръв, и започнаха да изтикват мъртвата кожа настрани.

Крес побягна.

Не беше взел предвид горещината.

Хълмовете бяха сухи и каменисти. Крес напусна с максимална скорост къщата и продължи да тича, докато не го заболяха гърдите и не почна да диша на пресекулки. Повървя известно време, после пак хукна. Близко час сменя ходене с бяг под немилостивото слънце. Потеше се обилно, а нямаше и капчица вода. Не сваляше поглед от небето, с надежда да зърне Уо и Шейд.

Той не бе създаден за това. Беше твърде горещо и сухо, освен това не беше във форма. Но всеки път, когато забавяше ход, споменът за изгладнелия търбух и малките кретащи из къщата гадинки го пришпорваше. Надяваше се, че Уо и Шейд ще знаят как да се справят с тях.

Имаше свои планове за Уо и Шейд. За всичко бяха виновни те, реши Крес, и затова трябваше да страдат. Лисандра беше мъртва, но Крес познаваше и други от нейния бранш. Твърдо бе решен да си отмъсти. Обеща си го поне стотина пъти, докато накуцваше облян в пот все по на изток.

Поне се надяваше, че това е изток. Не го биваше кой знае колко в ориентирането, освен това не знаеше накъде е побягнал в началото, когато все още бе завладян от паника, но после бе направил опит да се ориентира, както то посъветва Уо.

След като тича два часа, а от спасителите нямаше и следа, Крес започна да се изпълва с убеждението, че е сбъркал посоката. А когато изминаха още два, го завладя страх. Ами ако Уо и Шейд не успееша да го открият? Щеше да пукне тук. Не беше хапвал от два дена, измъчваше го слабост и страх, гърлото му бе пресъхнало. Едва ли щеше да издържи още дълго. Слънцето се снижаваше над хоризонта, а в тъмнината щеше да се изгуби окончателно. Какво ли се бе объркало? Дали пясъчните крале не бяха изяли Уо и Шейд? Страхът се надигна отново, завладя го напълно, придружен от глад и жажда. Но Крес продължи да върви. Често се препъваше, на няколко пъти едва не падна. Беше си одрал ръката на камък и от раната капеше кръв. Той я изсмука. Опасяваше се, че ще се инфектира.

Слънцето беше на хоризонта зад него. Земята започна да изстива и Крес бе благодарен за това. Реши да върви до последни лъчи и след това да се разположи някъде за нощта. Със сигурност бе достатъчно далече от пясъчните крале, а Уо и Шейд щяха да го открият на сутринта.

Когато изкачи следващия хълм, видя в далечината силуета на къща.

Не беше импозантна като неговата, но изглеждаше достатъчно голяма. Най-важното бе, че е убежище. Крес извика и се втурна натам. Храна и вода, почти усещаше освежаващия им вкус. Стомахът му се свиваше в болезнени спазми. Спусна се надолу по склона, размахваше ръце, за да привлече вниманието на обитателите. Светлината почти бе изчезнала, но все пак можеше да различи няколко деца, играеха си в здрача.

— Ей! — извика им. — Помощ, помощ!

Те се затичаха към него.

Крес внезапно спря.

— Не — промълви тихо. — О, не. Не. — Отстъпи назад, подхлъзна се в пясъка, падна, изправи се и се затича отново. Но те го настигнаха без усилие. Дребни, призрачни същества с изпъкнали очи и прашна оранжева кожа. Опита да се съпротивлява, но беше безполезно. Макар да бяха малки на ръст, всяко имаше по четири ръчички, а Крес само две.

Понесоха го към къщата. Оказа се тъжна, занемарена постройка, полузаровена в пясъците, но вратата ѝ бе голяма, черна — и дишаше. Това беше ужасно, но не то накара Саймън Крес да започне да пици. Пицеше заради другите, заради малките оранжеви дечица, които бяха изпълзели от замъка и го гледаха с безстрастни изражения, докато го носеха покрай тях.

Всичките имаха неговото лице.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.